

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/21/2025
Identifikačné číslo spisu:	8419203303
Dátum vydania rozhodnutia:	19.08.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Klenková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:8419203303.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Y. C., narodenej XX. C. XXXX, E. B., Ž.L. XXX/XX, zastúpenej advokátom JUDr. Tiborom Bašistom, Poprad, Štefánikova 8, proti žalovanému maloletému V. J. N., narodenému XX. C. XXXX, Y., I. XXX/XXX, zastúpenému zákonným zástupcom J. N., narodeným XX. I. XXXX, Y., I. XXX/XXX, zastúpenému advokátkou JUDr. Máriou Didekovou, Poprad, Zdravotnícka 2, o neplatnosť závetu, vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. KK-4C/58/2019, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 27. júna 2024 sp. zn. 22Co/58/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má proti žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. KK-4C/58/2019-203 zo 6. júna 2023 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia, že poručiťka - jej sestra C.. S. J., zomrelá dňa XX. S. XXXX, v čase spísania závetu dňa 16. júna 2015 konala v duševnej poruche, ktorá ju robila na tento právny úkon neschopnou; uložil žalobkyni povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu k rukám právnej zástupkyne zákonného zástupcu maloletého žalovaného s tým, že o jej výške rozhodne samostatným uznesením súdny úradník po právoplatnosti rozsudku.

1.1. Súd prvej inštancie na základe skutkového stavu, ktorý vyplynul z vykonaného dokazovania, dospel k záveru, že žalobkyni sa nepodarilo preukázať existenciu takej duševnej poruchy u poručiťky C.. S. J. (ďalej len „poručiťka“) v čase spísania závetu dňa 16. júna 2015, ktorá by ju robila na takýto právny úkon neschopnou. Poručiťka v čase spísania závetu netrpela takou duševnou poruchou, v dôsledku ktorej by nedokázala rozpoznať následky svojho konania alebo svoje konanie ovládať a pre ktorú by závet bol neplatným právnym úkonom v zmysle § 38 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

1.2. Súd prvej inštancie poukázal na závery súdom ustanovenej znalkyne C.. X. T., z ktorých vyplynulo, že poručiťka v čase spísania závetu trpela predovšetkým dlhodobou pretrvávajúcou (protrahovanou)

depresívnou reakciou na smrť matky s tým, že jej stav bol podľa záznamov z pravidelných kontrol v dobe pred spísaním závetu podľa znalkyne a aj podľa C.. S. O., ambulantnej psychiatričky poručiťky, relatívne stabilizovaný. Zhoršenie zdravotného stavu poručiťky bolo podľa výsledkov dokazovania zistené pri kontrole dňa 4. júna 2015, teda 12 dní pred spísaním závetu, kedy bol v klinickom náleze skonštatovaný „paranoidný syndróm, s nevyklúčeným paranoidným bludom“. V tom čase teda nebolo možné vylúčiť, ale ani potvrdiť, prítomnosť paranoidného bludu u poručiťky. Podľa výpovede C.. S. O., paranoidné nastavenie poručiťky v čase tejto kontroly nedosahovalo stupeň bludu. Tento blud nebol konštatovaný ako prítomný u poručiťky ani počas ďalších kontrol v psychiatickej ambulancii C.. S. O.. Podľa zhodných vyjadrení ambulantnej psychiatričky C.. S. O. a znalkyne C.. X. T.T., diagnózy konštatované v správe z NsP Levoča zo 17. júla 2015 (t. j. jeden mesiac po spísaní závetu) pri prepustení poručiťky z nútej hospitalizácie v dňoch 15. júla 2015 - 16. júla 2015, a to „G. C. D. V.X, K.K., G. G.M. M. K., K. K. J. - C. D. G. X.“, neboli jednoznačne určené z dôvodu hospitalizácie poručiťky trvajúcej len jeden deň, a preto z nich nebolo možné vychádzať. Navyše zo záveru znalkyne v znaleckom posudku (bod 1) vyplýva, že „o mesiac neskôr bol popísaný aj manický syndróm a vyslovený záver paranoidne manického syndrómu, pričom nozologicky tento syndróm nebol presne zaradený“. Na základe týchto skutočností znalkyňa v písomnom znaleckom posudku skonštatovala záver, že poručiťka v čase spísania závetu dňa 16. júna 2015 trpela duševnou poruchou, a to „protrahovanou depresívnou reakciou a paranoidným syndrómom“. Intelekt a pamäť poručiťky však neboli porušené. Išlo u nej o určitú špecifickú formu myslenia, ktorá podľa záverov znalkyne mohla, ale nemusela mať vplyv na konanie poručiťky v čase spísania závetu a ak vplyv mala, tak mala vplyv len na motiváciu konania poručiťky, tzn. na to, prečo poručiťka závet spísala a majetok odkázala žalovanému. Znalčka pri ústnom vysvetlení záverov vyplývajúcich zo znaleckého posudku opakovane zdôraznila, že poručiťka napriek ňou konštatovanej duševnej poruche bola schopná závet spísať, vedela čo robí a čo spísaním závetu spôsobí, vedela domyslieť, komu v dôsledku závetu jej majetok pripadne. Bola schopná posúdiť, že svoj majetok dáva cudzej osobe, že ho nezdedí jej sestra.

1.3. Podľa záverov znalkyne i napriek tomu, že poručiťka v čase spísaniu závetu trpela duševnou poruchou, nemalo to vplyv na jej schopnosť rozpoznať následky svojho konania alebo ovládať svoje konanie. Tento záver korešpondoval podľa názoru súdu prvej inštancie aj s ďalšími dôkazmi vo veci, a to so samotným obsahom vlastnoručne napísaného závetu, v ktorom poručiťka jasne dala najavo, komu chce majetok odkázať a prečo ho nechce odkázať sestre, keď uviedla, že: „Nakoľko ma moja sestra, jej deti a ich rodiny okradli, ohovorili, pošpinili moje dobré meno a zhanobili dobré meno mojej rodiny, nemajú morálne ani etické právo žiadať čo len cent, pretože je to proti hrubému porušeniu dobrých mravov. Nakoľko poznám na vlastnej koži intrigy rod. C., ktorí sa neštítia, aby dosiahli svoje pošpinili moju česť, zastavte ich zákonným spôsobom, nakoľko to malé nevinné dieťa nebude trpieť len preto, že zdedilo RD v Y.“ Uvedený záver bol tiež súladný s ďalšími dôkazmi, a to výpoveďou zákonného zástupcu žalovaného a niektorých svedkov, ktorým poručiťka hneď po spísaní závetu odkázanie majetku žalovanému oznámila.

1.4. Znalčka nevedela prijať jednoznačný záver v otázke, či poručiťka bola alebo nebola pri motivácii spísania závetu ovplyvnená duševnou poruchou, teda či výsledok myslenia poručiťky v tom čase bol len výsledkom bludného presvedčenia alebo prejavom vzťahovosti jej osoby. Uvedené však ani nebolo pre rozhodnutie súdu relevantné, keďže pre aplikáciu § 38 ods. 2 Občianskeho zákonníka je podstatné to, či konajúca osoba v čase úkonu dokázala rozpoznať následky svojho konania alebo ovládať svoje konanie a záver znalkyne v otázke vplyvu ňou konštatovanej duševnej poruchy na rozpoznávaciu a ovládaciu schopnosť poručiťky bol jednoznačný. Na základe uvedených dôvodov súd prvej inštancie žalobu ako nedôvodnú zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) tak, že úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu voči žalobkyni, o ktorých výške rozhodne samostatným uznesením súdny úradník podľa § 262 ods. 2 CSP.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 4. júla 2024 sp. zn. 22Co/58/2023 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyni v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady bude rozhodnuté

samostatným uznesením.

2.1. Odvolací súd považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie za vecne správne, stotožnil sa aj s obsahom jeho odôvodnenia a odkázal na obsah odôvodnenia napadnutého rozhodnutia v súlade s § 387 ods. 1 a 2 CSP. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie o neunesení dôkazného bremena žalobkyňou vo vzťahu k tvrdeniu, že poručiiteľka v čase spísania závetu trpela duševnou poruchou, ktorá ju robila na tento právny úkon neschopnou. Považoval za správnu aj aplikáciu § 38 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého sa za relevantné považuje nielen to, či konajúca osoba trpela v čase robenia právneho úkonu duševnou poruchou, ale súčasne aj to, či v dôsledku tejto duševnej poruchy dokázala rozpoznať následky svojho konania alebo svoje konanie ovládnuť. Súd prvej inštancie potom správne vychádzal zo záverov znaleckého posudku, jeho doplnenia a ústneho vysvetlenia, keď znalkyňa opakovane zdôraznila, že poručiiteľka napriek ňou konštatovanej duševnej poruche bola schopná závet spísať, vedela, čo robí, čo spísaním závetu spôsobí a komu v dôsledku závetu jej majetok pripadne. Bola schopná posúdiť, že svoj majetok dáva cudzej osobe a že ho nezdedí jej sestra. Tento záver súčasne korešpondoval aj s ďalšími dôkazmi vo veci, a to so samotným vlastnoručne poručiiteľkou napísaným závetom, výpoveďou zákonného zástupcu žalovaného a svedkov.

2.2. Vo vzťahu k odvolacím argumentom odvolací súd uviedol, že znalkyňa síce v doplnení znaleckého posudku z 20. novembra 2022 konštatovala, že poručiiteľka vedela rozpoznávať následky svojho konania len čiastočne, zároveň však bez pochybností skonštatovala, že poručiiteľka bola spôsobilá posúdiť následok spísania závetu, teda že jej majetok po jej smrti nadobudne iná osoba ako jej sestra. Pre neplatnosť predmetného závetu poručiiteľky bolo nevyhnutné bezpečné zistenie, že poručiiteľka nedokázala následky svojho konania posúdiť, pričom z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie, predovšetkým znaleckého dokazovania vyplýval opak. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v zmysle § 396 ods. 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % voči neúspešnej žalobkyni s tým, že o výške náhrady rozhodne samostatným uznesením súdny úradník súdu prvej inštancie.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj ako „dovolateľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP z dôvodu, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a vec nesprávne právne posúdil z hľadiska posúdenia spôsobilosti poručiiteľky na spísanie závetu. Navrhla, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie súdu prvej inštancie a priznal jej nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Žalobkyňa bola toho názoru, že vykonaným dokazovaním, a to hlavne výsluchom C.. S. O., ako aj znaleckým posudkom znalkyne C.. X. T. č. 37/2022 bolo preukázané, že poručiiteľka v čase spísania závetu, t. j. dňa 16. júna 2015 trpela duševnou poruchou, a to protrahovanou depresívnou reakciou a paranoidným syndrómom, pričom dokázala následky svojho konania rozpoznať iba čiastočne a bola ovplyvnená v rozhodovaní nereálnymi predstavami a myšlienkami. Táto duševná porucha mala za následok výrazne zníženú schopnosť rozoznávať následky svojho konania, a teda nemohla byť spôsobilá na právne úkony, ani na spísanie závetu. Keďže poručiiteľka v čase spísania závetu trpela duševnou poruchou, podľa dovolateľky to malo za následok neplatnosť závetu podľa § 38 Občianskeho zákonníka.

4. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že žalobkyňa neoznačila žiaden judikát ani rozhodnutie dovolacieho súdu, od ktorého sa mal odvolací súd odkloniť. V zmysle záverov znaleckého posudku poručiiteľka bola spôsobilá posúdiť následky svojho konania. Dovoťok znalca týkajúci sa motívov konania poručiiteľky nebol v danej veci podstatný a súdy naň správne neprihliadli. Podľa názoru žalovaného žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno vo vzťahu k tvrdeniu o nespôsobilosti poručiiteľky na spísanie závetu. V plnom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením rozsudku odvolacieho súdu. Navrhol dovolanie zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“) ako súd príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia

pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je potrebné odmietnuť.

6. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím predstavujúcim *res iudicata*), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti opravného prostriedku. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (II. ÚS 172/03).

7. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa.

7.1. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Dovolateľka vyvodzovala prípustnosť podaného dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Podľa § 432 ods. 2 CSP dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

10. Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

11. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť v dovolaní nastolená jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom. Relevanciu podľa citovaného ustanovenia má len právna (nie skutková) otázka, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Musí ísť pritom o takú právnu otázku, ktorá bola podľa názoru dovolateľa odvolacím súdom vyriešená nesprávne (§ 432 ods. 1 CSP) a pri ktorej s prihliadnutím na individuálne okolnosti prípadu súčasne platí, že ak by bola vyriešená správne, súdy by rozhodli inak, pre dovolateľa priaznivejším spôsobom. Pod vplyvom rozhodovacej praxe ústavného súdu najvyšší súd v nedávnych rozhodnutiach zastáva názor, že dovolatelia nemusia v dovolaní presne uviesť, o ktorú zo zákonom predpokladaných troch situácií (§ 421 ods. 1 CSP) pri namietanom nesprávnom právnom posúdení veci ide a tiež nemusia uvádzať všetky rozhodnutia dovolacieho súdu, s ktorými je podľa nich napadnuté rozhodnutie v rozpore (dovolací súd pozná svoje vlastné rozhodnutia). Základnou požiadavkou vychádzajúcou priamo zo zákona (§ 421 ods. 1 CSP v spojení s § 432 ods. 2 CSP) však zostáva, aby dovolatelia, pokiaľ zastávajú názor, že ich dovolanie je prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP, jasne formulovali právnu otázku, od riešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu (právne posúdenie veci odvolacím súdom), a tiež aby vymedzili, v čom podľa nich spočíva nesprávnosť riešenia tejto otázky odvolacím súdom.

12. Dovolanie žalobkyne neobsahuje výslovne formulovanú dovolaciu otázku. V snahe autenticky

porozumieť obsahu dovolania, avšak stále viazaný skutkovým stavom tak, ako ho ustálili súdy nižšej inštancie (§ 442 CSP), dovolací súd považoval za právnu otázku, ktorú mala dovolateľka na mysli v rámci prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP, otázku posúdenia spôsobilosti poručiťky na spísanie závetu za skutkového stavu, ako ho zistili súdy v preskúmvanej veci, teda za situácie, keď je nepochybné, že poručiťka v čase spísania závetu trpela duševnou poruchou (protrahovanou depresívnou reakciou a paranoidným syndrómom), avšak nebolo preukázané, že by ju táto duševná porucha robila neschopnou posúdiť následky svojho konania alebo ovládať svoje konanie.

13. V zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu ČSR z 5. februára 1971 sp. zn. 2 Cz 72/70, uverejneného v Zborníku IV, s. 456, ako R 4/1971, neplatnosť právneho úkonu podľa § 38 ods. 2 Občianskeho zákonníka vyžaduje bezpečné zistenie, že účastník právneho úkonu nedokázal posúdiť následky svojho konania alebo svoje konanie ovládnuť.

14. Podľa uznesenia najvyššieho súdu z 27. septembra 2023 sp. zn. 1Cdo/87/2022 nie každá duševná porucha fyzickej osoby vedie k neplatnosti právneho úkonu, ale „len tá duševná porucha, ktorá konajúcu osobu robí k tomuto právnomu úkonu neschopnou z dôvodu, že nemôže posúdiť následky svojho úkonu alebo/a nemôže svoje konanie ovládnuť“. Bezpečné zistenie vo všeobecnosti neznamená stopercentnú istotu bez akéhokoľvek náznaku pochybnosti. Výsledky dokazovania umožňujú prijať záver o pravdivosti skutočnosti, ktorá je predmetom dokazovania, „len vtedy, ak možno na ich základe nadobudnúť istotu (presvedčenie) o tom, že sa táto skutočnosť stala bez toho, aby o tom mohli byť rozumné pochybnosti“.

15. Je vylúčené prijať záver o konaní v duševnej poruche na základe pravdepodobnosti, či za skutkových okolností, ktoré neumožňujú prijať v uvedenom smere jednoznačný skutkový záver, na ktorý by bolo možné aplikovať ustanovenie § 38 ods. 2 Občianskeho zákonníka (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 21. decembra 2010 sp. zn. 30Cdo/3614/2009).

16. V preskúmvanej veci súdy vyhodnotili „motiváciu“ poručiťky ako bez významu z hľadiska ustanovenia § 38 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Je zrejmé, že aj chorobné predstavy majúce za následok uskutočnenie právnych úkonov, ktoré by inak zdravá osoba neučinila, môžu mať vplyv na posúdenie spôsobilosti osoby na uskutočnenie daného právneho úkonu. Dôležité však v tomto prípade bolo to, že znalkyňa nevedela s istotou potvrdiť, či poručiťka v čase spísania závetu bola ovplyvnená bludom, t. j. či poručiťka pristúpila k spísaniu závetu práve v dôsledku duševnej choroby, ktorá ju robila neschopnou posúdiť následky svojho konania. Na pojednávaní dňa 6. júna 2023 znalkyňa C.. X. T. uviedla, že ak by poručiťka nebola trpela paranoidným syndrómom, pravdepodobne by nebola závet spísala, avšak na otázku právnej zástupkyne žalovaného, či vie s istotou povedať, že poručiťka nedokázala posúdiť následky svojho konania pri spísaní závetu, znalkyňa odpovedala, že to s istotou povedať nevie. Ako už bolo uvedené vyššie, záver o neplatnosti závetu nie je možné urobiť na základe pravdepodobnosti. Diagnóza stanovená v čase hospitalizácie poručiťky bola spochybnená tak znalkyňou, ako aj ambulatnou psychiatrickou poručiťky vzhľadom na krátkosť hospitalizácie, okrem toho išlo o diagnózu stanovenú až mesiac po spísaní závetu. C.. S. O., ambulatná psychiatricka poručiťky, vo svojej výpovedi tiež uviedla, že u poručiťky nebolo možné vylúčiť, ale ani potvrdiť prítomnosť paranoidného bludu v čase spísania závetu, pričom však s istotou potvrdila, že psychický stav poručiťky po spísaní závetu nevykazoval prítomnosť paranoidného bludu.

17. Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že záver súdov, podľa ktorého neplatnosť právneho úkonu v zmysle § 38 ods. 2 Občianskeho zákonníka vyžaduje nielen zistenie duševnej poruchy poručiťky v čase spísania závetu, ale aj bezpečné zistenie, že poručiťka v dôsledku tejto duševnej poruchy nedokázala posúdiť následky svojho konania alebo svoje konanie ovládnuť, nepredstavoval odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Prijatý záver o tom, že nebola naplnená hypotéza ustanovenia § 38 ods. 2 Občianskeho zákonníka, logicky nadväzoval na výsledky vykonaného dokazovania, a to nielen znaleckého dokazovania, ale aj ostatných vykonaných dôkazov, hodnotených jednotlivo aj v ich vzájomnej súvislosti. Keďže dokazovanie neprinieslo bezpečné preukázanie skutkovej okolnosti, či poručiťka v čase spísania závetu konala pod vplyvom paranoidného bludu, súdy postupovali v súlade so zásadami dokazovania a žalobu zamietli pre neunesenie dôkazného bremena žalobkyňou (bod 33

odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, body 22 a 25 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu).

18. Napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu teda nedošlo pri riešení otázky spôsobilosti poručiťky na spísanie závetu k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, preto dovolací súd dovolanie odmietol v súlade s ustanovením § 447 písm. c) CSP.

19. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP v súlade so zásadou úspechu strany v dovolacom konaní (§ 255 ods. 1 CSP), v zmysle ktorej vznikol procesne úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti neúspešnej žalobkyni. O výške náhrady trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

20. Toto uznesenie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.